

CARTA DOMINICAL

12 DE ABRIL DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

La resurrecció de Nicodem

Hem pogut aprofundir en “algunes nits de Nicodem”. El vèiem ben proper, quan manifestava por i quan vivia en aquesta zona intermèdia entre la fe i l'ocultació, en aquesta indecisió entre seguir obertament Jesús i evitar actuar en conseqüència davant la gent. Però ens ha arribat un últim gest, que rehabilita Nicodem com a testimoni d'una fe sincera. Al costat del seu amic Josep d'Arimatea, va ser capaç de transgredir la llei jugant-s'hi la fama i el lloc en el Sanedrí, en ungir el cos sense vida de Jesús amb una exagerada quantitat de perfum, mescla de mirra i àloe (*Jn 19,39*). L'evangelista subratlla que “era aquell que havia anat a veure Jesús de nit”.

¿Significa això que Nicodem va passar de la nit de la dissimulació i de la por a la llum de la fe? ¿Contenia aquell perfum un sincer i valent acte de fe en Crist? ¿Mostrava així que la fe veritable, més enllà de tota feblesa humana, ressuscita i es manifesta en els moments extrems i decisius?

Ens interessa molt respondre aquestes preguntes, perquè la por ha estat i continua sent un gran protagonista en aquest temps difícil de la pandèmia, i també perquè aquesta fe de Nicodem és avui la fe de molts. De manera que resulta molt oportú plantejar-nos aquestes qüestions en primera persona: després de la Mort i Resurrecció de Crist ¿veiem ressuscitar la nostra fe, aquesta fe que supera les pors i va avançant a través de l'alba cap a ple dia?; ¿aquesta fe que, impregnada d'amor a Jesús, és capaç d'ungir generosament el seu cos, encara que aquest gest, en el que té d'oberta confessió arrisqui la nostra imatge pública o social?

Recordem que l'acció d'“ungir” té en la cultura bíblica uns ressons profunds. En el mateix Evangeli de sant Joan veiem que Maria, la germana de Marta i de Llätzer, havia ungut els peus de Jesús amb un perfum de nard “molt

car”, l'aroma del qual va omplir tota la casa; i que Judes havia protestat, perquè aquests diners es podrien haver donat als pobres, i que Jesús va respondre dient que es tractava de la unció de la seva sepultura (cf. *Jn 12,3-8*). Els reis, sacerdots i profetes eren ungits amb oli perfumat i Jesús era reconegut com “l'Ungit”, és a dir, el Messies... i l'Església naixent sempre va veure en cadascun dels fidels batejats, altres cristos, altres ungits...

No sabem com va arribar a Nicodem la notícia de la Resurrecció de Jesús i quina va ser la seva reacció. Però sí que sabem que el gest d'ungir el seu Cos va ser una acte de reconeixement i d'amor, semblant al de Maria, la germana de Llätzer. La vida de Jesús, les seves paraules i les seves obres, havien guanyat l'afecte i la confiança de Nicodem. La Resurrecció pogué significar la confirmació de la fe incipient de Nicodem: Déu dona la raó a tots aquells que es van fiar de Jesús i el van seguir fins al final.

El pensament va més enllà. Nicodem ungia i tocava el cos físic de Jesús. I algú podrà objectar que això va ser un privilegi exclusiu dels qui eren allí, des de Maria, la Mare de Jesús, fins a Josep d'Arimatea. Però no podem evitar pensar ara en el “Cos Eucarístic” i en el “Cos Místic” de Jesucrist, que Nicodem ni tan sols podia sospitar. ¿No som nosaltres els realment privilegiats?

Un cop coneguda la Resurrecció, el Cos de Crist espera ser ungut per la nostra fe, la nostra adoració i el nostre servei a favor del Poble de Déu, que continua viu en el sagrament i en la comunió de germans. Això és viure com a ressuscitats.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat